

(braižas) nuosekliai chuliganiškas. Airis daro judrias kinetines skulptūras su mažais siaubo efekteliais. Antai Dubline stovinti konstrukcija spjaudosi ugnimi. Kitur ant tikros medinės lovos pasodintas didelis metalinis žmogėnas - jo kinetinės konvulsijos, lydimos grėsmingo oro šnypštimo, užsibaigia galvos sprogrimu. Medžiagos daugmaž visur tos pačios - surūdijusios dviračių ir mašinų dalys, vamzdžiai, indų ploviklių detalės, guma. Autorius savo lietuviškąją skulptūrą palygino su kuliamąja mašina. "Rekviem mirusiam poni" - motorizuotas, grakščiai išlankstytas metalo laužas. Melletas, svajingai primerkęs akis, apibendrina: "Viskas gerai, kas suyra. Lietuje niekas neamžina".

Olandas Edwinas Piteresenas ir vokiečių Claudia Pigors, matyt, kitos nuomonės apie amžinybę. Pirmasis daro "Europos pagrobimą", krūtingos mergelės ir jaučio hibridą (sfinksą) su galvą vainikuojančiu imantriu metalo raizginiu. Antroji tašo sunkų granito sostą, derindama grafiškas rieves su šiurkščia neliesto akmens tekstūra. Kaip danguje, taip ir žemėje - pasirodo, ne tik lietuviai - užsieniečiai taipogi archaikos kerams dar pavaldūs. Velsiečio Michaelio R.Wattso kūrinys turbūt primins proprotėvių išgremžtus to krašto akmenis.

Dar viena sutikta kitatautė, Doris A.Coonrod, meiliai sau drožinėjo daugiavaikę šeimyną: bebrą tėvelį, bebrą mamytę ir taip toliau. Ir nors Amerikoje šioji moteriškė gyvena iš skulptorės amato - Coonrod buvimas maloniai pakvipo kitų pasaulio kraštų demokratiškais simpoziumais. Į juos nedraudžiama atvykti net dykinėjančioms namų šeimininkėms, ir profesionalams dėl to karūnos nenukrenta.

J.B. Hudsonas su skulptūros maketu

Norisi tikėti, kad Mažajame meno centre viskas - "kaip pasaulyje". Puikios sąlygos darbui ir poilsiui, įdomi programa, nuostabiai įrengtas namas, atskiro šulinio vanduo, karvės pienas. Kitas klausimas, kiek jėgų tai atėmė ir atima Gintarui, jo žmonai Linai. Būtų gerai papildomos rankos, bet viską riboja pinigai. Vien simpoziumo kaina - 50 000 litų. Kitu metu šiaip taip sukrapštoma būtiniausiems darbams, faksui, telefonui. Ir vėlgi pačių pastangomis - prašant, įtikinėjant, per galvą verčiantis. Kas negali, kam nerūpi, o valdiškos institucijos spaudžia ranką ir pritaria, bet nepadedą.

Savam kaime pranašas nebūsi. Šis posakis ir tinka, ir netinka Gintarui - nelygu, ką kaimu vadinsi. Tarkim, Joneikiškėse į jį žiūrima labai pagarbiai. Apylinkių publika dar niekad nematė tokių prašmatnių mašinų su ambasadų vėliavėlėmis, vietinė laiškininkė dar niekad tiekios laiškų per dieną ne-nešdavo, o pernai visų pašalių moteriškės buvo užgavėdintos, kai ėjo į Ažulaukės paštą apžiūrėti pasiklydusių, pasimetusių, kirvukais apsikarsčiusių suomių. Šiaip ponas Gintaras elgiasi keistai - prašo, kad

Atkelta iš 4 p.

Amerikietė Myrna Orsini - svariausias argumentas parko naudai. Nes, buvusi pernykščiam simpoziume, šiemet vėl savanoriškai atkako. Ir net dovanuoja papildomą projektą, pagal kurį jau iškalta skulptūra. Lako niškas, bet tobulai tikslus "Saulėtekis. Saulėlydis". O dabar drauge su V.Kenčiausku padarė simbolinius parko vartus. Tai savotiškas balto smiltainio menhyras - du stulpai ir banguotas trikampis "stogas" su migdoline visareginčia akimi. Ant stulpų iškaltos eilės (senoji rytietiška meilės lyrika), o vidinės sienelės dengtos veidrodine skarda - kad padaužiški aplinkos atšvaitai pakutentų solidų statinį.

Užjūrio jaunimėlis tą tvankų šeštadienį leido atgrasiame skulptūros studijos peizaže. Airis Laurentas Melletas, vikruolis su auskaru nosyje, akmenų sąvartyne pagavo žiogą. Riebus belaisvis kėpsojo butelyje, o vakare turėjo būti filmuojamas. Galimas daiktas, kad žiogas pakeis Melletto kūrybinį braižą, o kol kas jis

M.Orsini.

"Saulėtekis. Saulėlydis"

